

ימים קרועים

"תן לי לספר לך על ימים קרועים בין רגע לרגע, עם כל האור הפתוח וריחניות הקיץ והאבק הנימוח מיום ליום. משהו הווה ומתמהמה בנוכחות דהה ואינסופית. כמו יובש חספסני נמשך בין סחיפי החול והאבן הנרצפת מאודה עד דק, כמו אצבעות נוגעות לא נוגעות בין הימים צבעים מוארים רוחב ניוחות מעופרים רוח חמסנית בהירה רישרוש עשב רישרוש עלי העצים צמיחות קמילות צל משוטט. תנועות מתארכות, תחושה כוססת של התרפפות, עייפות כבויה בעיניים המסתכלות לפעמים בהיאספותם הרחפנית והאיטית מאוד של הדברים. יוני שבעים וארבע נמתח דחוס ומטוען לתוך יולי שבעים וארבע. עדיין זמן של אחרי מלחמה, משך ימים תמוה ומותמר הוויות, ספוג ברטטים של עצבנות מכורסמת ורעה. משהו מוכה ומקומט משינות מופרעות, מרובה פרטים, צועק ללא הגאים, מאבד כיוון. תחילת קיץ זהבני ומהוסה וכבר נדמה שהכול הולך ומסתיים בדרך כלשהי, משנה פנים מתמלא ונחסם בסתמיות מישקעים קרושים כמו שכבות גיאולוגיות וסימני צעדים מאובנים, בפרקי התרחשות חסרי יציבות של שעות אחרות. רגעים מותססים נמוגים ומשתיירים כמו לבנוניות נראית נסתרת באוויר החם נחשפת כמו עצם גרמית ומורתחת בשמש צוהריים כשדה חולי בין קוי עשב שיחים מעובים קוצים כהים משתרכבים על מים המתמעטים מיום ליום, בין לחישות חסרות שם חסרות זמן. בקרים שרועים נשובים מילמולים בהיתכחות שמיים גבוהה אזוריית באור חלק וקריר איכשהו, המצמיח כמהירות שטפים שרביים טפטפניים בריפיון רזה בקצות המגעים האובדים, מרגע זה והלאה, מיום זה ולמחר. שעות צוהריים מוקפות

חרישיות קשויה וצרוכות עד מחנק, שלוליות אוויר מצועף בהשתקפות מעוותת טילטול מרחקים תווז אל הגבעות הצפות קלות-כבדות במרחק, מעבר לצמרות המידקקות באור השופע עד שקיפות מנוצה שחרחרת מעבר לשדות הנפתחים בחום וכצהוב ובמריחות ירוקות פראיות מעבר לאבק הנקשר ונפרק בקו מסנוור בסוף המישורים האפורים. שעות אחר-צהריים שבהן נמחקים בסיסי הגבעות והמידרונות נפתכים כבהירות מלוהטת בגאות צללים חיוורים כמו אצבע חוזרת על קוויהם ומטשטשת ציור עיפרון, מעבדת כתמים פזורים של לובן עצום וצמיחות נבוכות וניצנוצים פיהוקיים של אדמומית ושחור ואטימות של מישטחים מרוקנים. לילות קצרים כמיהים לרטיבות נישאת בתנודות הרוח קולות משייטים למרחק בתוך חצרות חשוכות ברקמות מעולעלות רחשים חבויים ורחובות בציפה של אורות מעוגלים זורמים בין רכות לחיספוס ורגיעה קרירה ונינוחה ככל האפשר, רצף בלתי נגמר אפולולי מסע מרוגש עירות של מגעים אולי אהבה חמימות של קירבה חסרת דרישות ריחות על האדמה המפויסת כחושך. האדמה כבר מקובעת בתוך עומק החמסינים, מעלה צמיחות צפודות וגסות פרקים, פלומות לכנות צימצומי-עלים צהבהבות סמיכה. בין החצרות המאבדות את תחומיהן ומתמסמסות זו בזו, הגדרות עולות על גדותיהן מדובללות כמטפסים ורודיגביעים ובעיבויי ריחות הדסים ובפרחים כתומים-סגולים סבוכים בעלים שעירים וכדורי פרי שחורים בשמש האופפת אותם במתיקות מלאה בזימזומים של חיות קדחתנית הנפקת פתאום מתפקעת משקט ושוב מתהווה במיקצבים מתחלפים. שולי כביש מתפוררים כרשת סדקים ומורד תעלות הקורסות בעקת הקיץ מחולחלות חום ולובן שמיים ושריוקת חוחיות והתרוממות צבה ללא שיעור באוויר הכבד. אולי האדמה מסתירה בתוך שקיעתה והצטמקות רגביה ואפיקי העפר העוברים ביניהם אדמה אחרת שתהיה לחלוחית ודשנה בזמן אחר. בוצית ורטובה בימים אחרים, כחורף הקרוב ובחורף שיבוא אחריו, ושוב תהיה יבשה וארעית בקיץ שביניהם ובקיץ שאחריהם, ובכל העונות הצחיחות על האדמה הזאת, בכל המעשים שיהיו בה מזמן לזמן, מעונה לעונה. ארעיות נמשכת והווה. זה הוא סוד המעשים כולם. והמחשבות. האנשים, המילים. ומסביב לבתים הנפתחים אל הזיית הרוח עולה דשא משוטח חרוך באור של צוהריים מתארכים, מסחרר ריחניות טרופת-עשתונות, מגדל שורשונים חשאיים ונוגע מעט מעט בכמה דברים בלתי מובנים. קצה תקוותיהם של אנשים. תחושת הרגילות הקטנה והמסודרת. הנוחות הזאת של ההסתפקות כנמצא, כדיית העשייה שכאילו עתידה להתגלות בה התכלית האמיתית. השתופפות הדרגתית. ראשית השיכחה. פתח תקווה של סתם. מציאות נמוכה בספרו השעות והרגעים המתמשכים קטנים וחסרי משמעות. מתפזרים והולכים, מעוררים כך משהו ונשכחים כך או אחרת, סילוקי הדשא הגזומים ועשבים שנתלשו עם שורשיהם החלכלכים וענפי שיחים נובלים ואופסים לצד גדר אבן נמוכה. בשולי המדרכה. מתייבשים ונאכלים מיום ליום, מתמוטטים לתוך עצמם בגסיסה בלתי חשובה, מבטלים את נגיעתם המיוסרת והרפוסה במחשבות בזיכרון ברגעים המהירים כל כך באדמה בין האור והצל והיובש והיאוש והתקווה וההישארות. הקירות מנוקבי אור וסמוכים זה לזה. מעיקים על

החלומות מעקצצים בכפות הידיים הנדחקות בהם מבקשות מה. הרהיטים מתחככים בקיוקווי התריסים, המרצפות מוכתמות בהתזות שמש שכבות דייסתיות קורים של אבק מלחכים ביחפותן של כפות רגליים משוטטות בשעות חסרות מנוחה בשעות מדולדלות שעות מתלכנות וריקות. קולות ניתקים בין הקירות. בין העצים נחים ריחות ירוקים לימוניים ניצני פריחות אגסיים מעופפים בטירוף מלא סיכויים. משהו יהיה. צל ציפור שחור רץ על הכביש ונבלע בגובה. ברחשים מנסרים באור. גיאות של שקט פתאומי. צרעות על מים ניגרים.

ומסכיב קורים דברים שאין בהם התחדשות או פיתרון של החששות המוזרים הנשארים מתחת לקמטי העור בקצה הנימים הדקים של פיעפוע הדם והנשימה בתנודת האישונים הנרתעת ממיצוי כאבים הנחשפים פתאום ואינה מוצאת לה הפסקה. מחשבות נוקרות כך כמו ציפורן הצומחת פרא לתוך הבשר. נעשית מוקד לעיגול המשורטט סביבך במעוקם. אתה הולך ונסגר בעצמך ובמה שעובר עליך. מגביל התעניינות מפחית כמיהות ממתין למשהו. תהליך מסורבל של התעוררות מהלם. שאינו הלם ממש אלא טור של תמורות, כמו אכן נזרקה בשלולית מים ואינך יודע שהיא נפלה שם עד שהתפשט אחרון המעגלים ונגע כך. והוא פתאומי ואינו פתאומי באמת, ומכאן והלאה אתה יודע שהיה משהו. כל הדברים שהיו ודאות אחת כל כך מתפרקים עכשיו לרסיסי התהוות ועוד התהוות. באוויר הנהדף ונופל כאילו היה בו אחרון המעגלים והמלחמה היא גולמיותה של האבן השוברת את קרום המים ומפעילה בהם תנועה לטווח ארוך. כמו הומר הכול בסידרה של נגיעות סמויות במירקמי הזמן שנעשה עכשיו זר ומחותך וחסר תקנה. והמלחמה הופכת לריבוי של סיפורים שחוקים במיצוי כפייתי בפחדים סתורים וזיעה חמוצה ומוזהמת ואשמה גרגירית כמו לבנה אכולת רקב בקיר חדש. דיווחים צפופים בהתגוננויות של כלום, בעיתוננים הנקראים ומודחים ביום אחד, מגולגלים לחבילות שבועיות ומונחים על המרפסת. כמו יריעות עור מתוחות לייבוש. ערימה של מילים בגבול האור והצל, רוחשת קולות זעירים כשאתה מנסה למצוא בין המדפים המצהיבים הווה שהיה הולך ומתאימת בימים האחרונים, וכבר איננו, כמעט ואיננו. מנסה להבין משהו. בין המתהווה והעובר. מסך הטלוויזיה מהבהב ביושר עצבני שחור-לבן מתוך החיים מתוך המוות מתוך המלחמה שהיא צללית על פניך מתוך הימים הנרכדים זה על זה. בכוות זוהרות וככות מאחדות גופים לתמונות רדופות מאחדות תנועות לרצפים עלילתיים. קטעי התרחשות חדשותיים מתגלגלים בהתמדה לתוך הערבים החמים. מסתכסכים בפינת החדר מתחת לוויילון המפרפר ומחשיך ברוח נופלת. מאחורי המסך המואר עובר בקיר סדק צר, מעודן וכמעט בלתי נראה. שריטות קטנות נרקמות בטיח. לפעמים אתה נופל לתוך שיחות מיקריות. על כיסאות מתכת מרושתים בצבעוניות מחוררת מתחת לסוכך דהוי, ופנים בית הקפה כבר מוטמע כערב ודלתות הזכוכית בחזיתו רחוצות כסיכי ארגמן של אור אחרון. בחצר בין גדרות ובתוך סילון של ממטרה הנפתחת סיכובית ומרטיבה בריחותיה את הכביש ואת הקיר הקרוב ואת הדשא שביניהם. באוטובוס רוטט כולו ברעש פחים. מזדחל בתוך העיר בהמרות עצבניות של

מהירות מוקף הכל צוהריים עד לתחנה המרכזית. בפגישות משפחתיות מתחת לניאון מזומזם רוחש חרקים במרפסת פתוחה עד שהיתושים מתחילים לצוף על העשב ועל שלולית המים שמתחת לגדר והכרוז מטפטף קולות בחשיכה כמו מקיש מיקצב געגועי וחדור שלוות אבודות. לפני חדריהמוכירות בבוקרי בחינות הבגרות האחרונות, כשהאצבעות מתחילות להזיע ועיגולירטיבות מסתמנים בחולצות וההמתנה כלתי נסבלת, ועל מגרש הכדורסל הרוחח באור בין פיגומי הסלים וצילם המסוגר, ואחרי הבחינות, כשיוצאים אל השביל החולי שכין אולם ההתעמלות והברזיה המוריקה בצל שיחות חסרות כובד, נשכחות כל כך מהר. המקומות נשארים והזמן כמו עוקף מיתווי שיחות שארית מילים בדלי סיפורים. התעסקות מילולית בין אנשים, בתמיהה, חוסר הבנה, אימות מוכחשות שפתאום ניתן להן כישוי והנה הן קיימות. שלווה קליפתית השבה וקורמת גידים ועור, כמו נגועה בצמיחת הקוצים ובהצהבתו האישית של העשב ובחול הפרוח מופחת גוונים. עכשיו לאחר היפקחות מיוסרת. לאחר מלחמה המתייבשת בזיכרון כמו כיח עתיק ודמיון, לאחר חודשי רגיעה גלדנית, לאחר מגעים מגששים לכיסוס משהו במצב המעורער, בדרכים המלבינות, בחשיכה החמה, באור הקיץ. כאנשים, ברגעים המתהווים, כלילות ובחלומות ובהתעוררויות רוויות יעיה ופחדירגע ובהתרסה ובהתלבטות ובסרבנות משוכת כתפיים. הצבעים התרפטו והיו לאחרים. והחורף שעבר מאז לא חידש אותם ולא הוסיף להם דבר. כל החודשים האלה, עד שהעיניים התייצבו והיתה הכרעה לכאן או לכאן, לכאן ולכאן, והלאה. מצבי המתנה. טעמים חדשים של מרירות ישנה, כבויה ומלאה תהומות. כך הם הדברים.

הכמיהות מתמעטות נסגרות בזהירות, נגועות בתחום ימים כבד ומפויח וממאיר. מרחוק, רק מרחוק, בקוצר נשימה ובמשושים נקועים. משהו הוסט ממקומו ביסוד הדברים. משהו ממשיך להיות מעוות. עדיין מחפשים אחר גופות הנעדרים בדיונות הנוסעות עם הרוח ובין הצוקים בבונקרים במכתשים כמתכת השסועה שהעשן סימן בה חטטים בעמדות השקים הספוגות כרסיסים בשכילים צדדיים בתוך תעלות המים בצילומי השכויים ובעדותם של החוזרים מצידה השני של ההווה קרועי אימה ומלאים בפליאה מנוכרת שנחלצו וגופם עימם. העיניים מביטות בכתבות המתיישנות פתאום, מתוך הטריטוריות המתפנות בהדרגה, מתעלות המים שלהקות ברזוזים צפות בהן, ממטעי המנגו וחושת החימר וכוכריהונים מרופדי הלשלת, מן הפיסגה המשקיפה על פרבריה המטושטשים של דמשק, מן הארמיה הלכודה שכבר אינה לכודה, ממיצבורי השלל והמחסנים העמוקים ומחפורות הטילים הפרסתיות, אוהלים עומדים בשממה גדולה ומתכנפים ברוח חורפית מעוננת אבק, מיגדלי תצפית ועמדות זיגוגיות במידרונות חול מחורצים, טורי שריון מתוצים במישורו בזלת המכוסים קוצים ושיפועי רמפות הזורקים פרישות חשכה מתארכות, שירטוטי שריפות שכבו מזמן. ההווה עדיין מכיל אדמומית גחולה וימים מצועפים בסופות חמסין לילות ירויים במרחק ועמרדי אבק וניקורי פגזים וקולות ברוח ואבן חמה ודם כהה וגופות חנוטות כגומות צחיות במידבר ומאבקים שכוחים עד מוות. הכול

ימים קרועים

מתוקשר במאמץ של עין מול עין, מצח מול מצח, כפות ידיים על כפות ידיים, אצבע עקשנית מדקרת בחוזק מקפלת אותך יבש-פנים על הכאב הקהה שהוא שלך אפילו לא היית ממש בתוכו, בתוך פעימות התהוותו, שם, בצפון בדרום במוצבים הנצורים על גשר התעלה המזדעזע בעומס במובלעת הבזלת כחורשות הליכנים בעימקי האלונים במיתחמי התיל בבורות הפיקוד בשורות דקלים המוליכות לשום מקום בשדרות מוקשים המוזזים שוב ושוב כסדנאות החימוש בתאגידים הרפואיים. כאוקטובר שבעים ושלוש היית בקירבתם של הדברים, עם מישמרת השמיניסטים בכית-החולים. במיסדרון מואר במלבנים צהובים מתאבכים בצל חמים. לילה. גוררים ספסלים מרופדים בפלאסטיק ירוק ויושבים ליד הפתח, בחלוקים מעומלנים מדיפים ריח מתקתק מכופתרים ברישול, מדברים בכבדות מתנשמת נמלטים מן המחשבות והידיעה. מחכים שאיש לא יגיע, שאיש לא יצטרך להגיע. אבל הם מגיעים מתוך החשיכה שנחה בחוץ על פיתול האספלט ופיסת הדשא ובריכת המים הפרפורית והעצים השחורים סביב, מגיעים באלונקה מורצת מחניון המסוקים המתעמם ברעש קשה בחרדת ההישחקות והבלימה בהיכהב אורות מתוך הגובה החשוך ועל הפנסים המתכתיים הנרטבים בלילה על מיצלבי הצבע הלבן המופיעים פתאום, מגיעים באמבולנסים צבאיים חוליים וגבוהים, כותרת אש סיבובית על גג מחוק כדא, מגיעים כבוים ושרופים וירויים ומרוסקים וחסרים ומקומטי עיניים והתפקעויות של רטיבות אדומה על חזם ועל גפיהם ואצבעותיהם בין קרעי חאקי זיתניים כהים מזיעה, עיניים מתבוננות לתוך היפקחות סופית כאילו יצאה מהם נשימה ארוכה ללא סוף. תחבושות מוכתמות באבקות חיטוי ומשחות נגד כוויות בגדים גזורים בשר אכול ומלוהט בועות עור צרוב חתכים רצחניים. לפעמים מגיעים מאוחר מדי. לפעמים לא מגיעים ורק כאבם המסמא ובשרם החיורר-מפוייח נישאים פנימה עטופים בשמיכה. אנתנו עומדים בפתח הצדדי, מרחוק, מפחדים לגשת. מסירים מבטים, גרתעים מסוייטים קרבים, לפעמים נקראים לתוך ריצה מזורזת החוצה ופנימה ואל חדר המיון ואל המעליות ואל חדר הניתוחים. בשעות שיגרתיות קוראים לשמיניסטים לפה, לשם, להעביר מיטה עמוסה בצבירי תחבושות ודם קרוש וסדינים מוכתמים למחסן הכביסה, לגרור חבילות אינפוזיה לאורך המיסדרונות. להדריך תורמי דם. כשהלחץ רפה דוחים אותנו אל התחומים החיצוניים, למחלקות אחרות, להחליף אחות-לילה במחלקת ילדים. לחלק סירי נירוסטה, לכוון יציאתו של אמבולנס מהבהב מיטשטש בשביכי אור חולניים. מבקשים לשבת עם הפצועים שהגיעו לפני כמה ימים, לדבר אליהם בשקט ובוהירות ולדעת שמצבם יכול להיות רציני, מחמיר והולך עד מוות. לובש חלוק לבן, מגן-דוד אדום על כיס החזה, אינך זוכר מי היה איתך באותן שעות באור המקומץ, אינך זוכר פנים ושמות, אינך רוצה לזכור. אבדה פתאום תחושת היחד ולא היתה חשובה יותר. אחריכך מתקצרות המישמרות כהדרגה נודדות לשעות הבוקר. נוהרים שלא לחפש פנים מוכרות בין המגובסים והחבושים והרדומים והעירים מפחד. אתה יכול לפגוש פתאום חבר ילדות, מבוגר ממך בכמה חודשים, בן של שכנים, קרוב-משפחה שבאחת ייעשה קשור אליך בבשר-ובדם, בך-ודוד, אח, אבא. נגיעה בכשר ובדם, המחשבות מלאות במערכות-עצבים

רגישות ומתוחות עד שבירה. אתה מבקש מוצא ונשאר רק עם שיכחה בלתימתרצה הנופלת תחת העומס ונפתחת לקליטות רחבות של הזמן והאדמה הכלתי נגמרים, הניצחיים ללא שיעור, הרגעיים ללא פניות, הנשארים.

צילום: רונית הבר

ימים על ימים נמוגים כאור ובשתיקות. בין שרב לשרב. בגוונים מסולפים כמתמים של בוסר מעוצה ובשלות מתוקה עד בחילה, מתבקעת ומגירה התמצות של ליחות תוססות. משהו לוחץ על רקותיך, אתה מסתבך באיננוחות מסורבלת חום, בין הבחינות המושתנות הארוזות האלה. שייגמר כבר לכל הרוחות. מסתובב במיכנסיים קצרים בבית הריק, מדשדש כאבק, עירום למחצה מאחורי תריסים חרוזי אור. מציץ החוצה, מזמזם הזיית קרירות בין הקירות שצל חמקמק מסמן בהם את הזמן העובר. חולם אהבה. לפנות ערב מתחילה התחיות כלשהי. ריחות סחוסים בחשיכה בין העצים. אורות הרחוב ניצתים במעוף החרקים בקריאתה של ציפור בקצה ענף רוטט על רוח מיקרות. עונה ניצחית של קיץ. נסגר שעות ארוכות בחדר המואפל, הספרים מכסים בערימה על מנורת השולחן, המאוורר הקטן משתנק למראשות המיטה וקוצץ בסיחרור כנפיים את האבק הנושר מתוך התריסים. שוכב על השמיכות ושינה רפויה מכסה עליך. מעביר דפים בספר. שומט שורות מאבד משפטים מנמנם מתעורר והספר מעוך תחתך. וניירות סיכומים מלוכלכים בדיו. וגלעיני אפרסקים מצומקים וחלקי עיתונים נושרים אל הרצפה. המתנה מתעדנת. יושב אל השולחן, נלחץ בקצה תקווה מגודלת ובוסרית כל כך, מפנים חלום מלא זרויות, נשמט מתעורר מוכה בפיך בזווית השולחן. חש טעם של דם. מנסה לכתוב משהו. משמיד דפים ועוד דפים בתחושת נפילה, בקריעה קפדנית, באיפוק חשאי ומנובו. מסתובב לראות

משהו בקצה העצבים המתרגלים לנוף ולזמן שאינם רק נוף וזמן, אלא סידרה סמויה של שאלות ותשובות, שתיקות מחפשות מילים. ריח בנזין שרוף על הכביש, ברזל ופח רותחים בגגות גדרות עמודי חשמל מכוניות צירי-דלתות משוחים חלודה, עץ מבוקע ורקוב שצרעות התיישבו בליבתו, אבן חריבה שיחים זהרניים ריח אפר מטושטש רוח מתה. מה מתקיים מיום ליום. צמיחות וגויעות בלתי מוכרות, השורשים מעמיקים באדמה הכבדה האפלה, העלים נעשים משוננים ובהירים ודקי עורקים, המים מדיפים ריח. מה הקיץ עושה לאנשים, בין הבתים והשמיים המתרווחים והדרכים השטוחות והמילים הנכתבות באיטיות על הנזיר והעפר והרגעים. יוני שבעים וארבע בא חם ופשוט לתוך יולי שבעים וארבע. לצאת להתרחק להינתק לראות משהו, לנסוע מאוקיאנוס עד אוקיאנוס טעון במראות וריחות וטעמים אחרים, מלא זיכרונות אחרים. לחיות על אגוזי-קוקוס ובסוואנות בלתי-אפשריות. לחזור בלחיים שזופות עיני-נץ ומיקטרת מפמפמת ניחוח עז ושק ראשים מצומקים מתחת למיזרון. לתלות בין רובי הציד וראש הקרנף את דגל-השבט העתיקים ותמונה של האבי-הקדמון שותל בכונהני עצי אקליפטוס בכיזה קודח באר במידבר רוקד על מורג דיש מניף קילשון באור השמש יושב על גג משוריין במיכנסו-שיבר וכובע-גרב מקים מדינה והולך בשדות של אופטימיות הולך לאיבוד בשדות של אבק משרקק שיר בשפתיים יכשות עיניו סהרוריות. בין הבחינות אתה מתחיל לחפש עבודה, לכמה חודשים. עד לגיוס. אינך מוצא דבר. הכול הגיע לרוויה מותשת, מכורסם עד לתשתית, נאבק על קיומו וניתלה בזמני-עבר טובים יותר. ממתין שהכול יחזור יהיה כשהיה. שהכול ייגמר והכול יתחיל.

לפעמים אתה מסתובב בחוץ בהארקות קצרות של שקט ולילה. מתכוונן לבחינות הממתנות לך כמו חרולים קטנים של רוגז בתוך המחשבה. מפהק הזיות. נושם ריחות מתרססים. אדמה, עשב, מים. אתה והיא, ריח בצווארה ובשערה ובכתפה, יד רכה ועיניים קרובות כל כך דוממות. יושבים בחושך מגששים אחר משהו שאינו ידוע בשמו. ריח חם וחושני שיש בו רגיעות מובטחות, היסוסים. עוד מעט תופסים אותך במערכות חדשות של מרות ודרישות בלתי פוסקות, בהתכוונות מרוכזת. לבוש מדים זינניים, כומתה מעוכה, נעליים משורכות. מעמיסים עליך בשק אחד כל מה שהיה לך, אולי לשלוש שנים, אולי לא תצטרך לו כלל והזמן יתקצר לך במידה קיצונית, מוחלטת. כן, פחד. נקודת כובד. בינתיים, אתה והיא, על ספסל רטוב מוקף בשיח מטפס שפרחיו הקטנים נאחדים לתיפרחות כחולות והעצים ליליים בירוק-שחור בפנינים רכות של אור וערפל צנוף עד לשורת פנסי-רחוב המתקשטים גבוהים על הכביש ועל כניסות הבתים המשותפים שמעבר לו. בינתיים, אתה והיא, בין חלונות-ראווה מוארים, נוסעים לתל-אביב להריח ים בלילה להיכנס לסרט. חוזרים באוטובוס ריק של השעות המוקדמות, יושבים בחדרה מתחת לתמונות של שקיעה ויערות סבוכים, כאנאליים ובלתי-מטרידים, מקשיבים לתקליט סחרורי שקט נוגן קול מוצלל בין פעימות עמוקות. איטיות חלומית רחבה ללא שיעור. "חשבתי על כל מה שבינינו, אם אנחנו רציניים וכל זה", מחליפה תקליט על הלוח המסתובב ברחש

דק, ירה של שבת אחרי הצוהריים אור משי נוזל מתחת לקצה הווילון דלת רחוקה מקישה שוב ושוב כרוח. "אני צריכה עוד זמן לחשוב." "מה קרה?" יושב על השטיח ברגליים יחפות מתבונן בעטיפת התקליט. כסיפות חורפית חלקה ראש-על-ראש סיימון וגרפינקל, מתחיל קצב מהיר עצבני ססיליה ססיליה, מרים פנים רואה את עיניה, מהססת. "לא קרה כלום. אני רוצה שנפסיק, עד אחרי הבחינות." מתיישבת על הספה, אצבעותיה נוגעות בכיסוי המשובץ, מישרת קמט. שיער קצר מתולתל מעט, התחבטות בענפי העץ מחוץ לחלון, עורבני שבמקורו סרט-נייר מכריק מפרפר לתוך האוויר ונעלם בהיפוך בין הענפים ושולי-הצמרת המזוהבים. "בסדר, אם זה מה שאת רוצה", דוחק כפות-רגליים לתוך הסנדלים, "כבר מעכשיו", כועס חם עיף. "אל תיקח את זה ככה", עיניים, אצבעות, זרות במילים. "אני מוכרח ללכת". מרושל-קול משתהה ליד הדלת, "מצטער". יוצא וסוגר את הדלת באיטיות. חדר-המדרגות אפלולי וקריר. יושב על המדרגה העליונה, סורג-המעקה קרים ונוקשים על המצת. והיתה שתיקה ארוכה, סיום של משהו, מזמן לזמן. באים לתוך חשכה, לתוך לילה המלא קורים של הירגעות, מוכיות נאספת שלמה מוחצנת באיטיות מוצאת מקום לנח, חלקי-לבוש שמוטים בחדר מותווים באור וצל, ליד המיטה, ליד השולחן, חולצה פרומה, חצאית, חזיה כחולה מקופלת כרוכת רצועות על הכיסא, כתף נלטפת חמה נושמת פלומתית, אור ירה עוטף את אדן החלון ואת פינת החדר, ערימה של ספרים על אחד המדפים בין שתי בובות לבד, כתם בוהק על הרצפה, גומת-צוואר רטובובית, אצבעות לומדות דרך, יד על יד והלאה, פנים אל פנים וידיים אל ידיים וגוף אל גוף ואהבה לא ידועה אל אהבה נלמדת וכמיהה אל כמיהה וידיעה אל ידיעה ופחד אל פחד ונחם אל נחם והוויה אל הוויה, סוגרים את הדלת מתקרבים כתוך השתיקה, כתוך המילים המהוססות. תשובות נמצאות ללא מילים, מתהווים, מתמהמים, מגששים לקראת אהבה כלשהי רגע אחד אפילו רגע אחד של חמימות פועמת רכה, קירבה שפויה כל כך, כאילו אמרת הנה תשובות למצוקתו של הזמן הנה דברים חשובים באמת, טעם ימים אחרים, כאילו אמרת רגע אחד רגע אחד מחר, רגע אחד כל החיים"

פתח תקוה, קיץ 1978